

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị phần biên khảo tổng quát về **Lịch Sử Biên-Hoà (1558-1975)** của đồng hương **Nguyễn Văn Đáng**, được khởi đăng trên diễn đàn. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời quý vị.

Trân trọng.

LỊCH SỬ BIÊN-HOÀ
(1558-1975)
PHẦN 36

Đồn Tổng-Lê-Chân

Đồn Tổng-Lê-Chân (tên địa phương là Tonle Tchombe), nơi biên phòng Vùng III Chiến-Thuật, trên ngọn đồi cao 50m, giữa ranh giới Tây-Ninh và Bình-Long, cách An-Lôc 15 km về phía Đông-Bắc, là một "nút" chặn con đường huyết mạch liên lạc giữa chiến khu C và D của Cộng-Sản Bắc-Việt và Việt-Cộng, là con đường sanh tử mà chúng cần phải tiêu diệt. Lợi dụng cái hoà bình độc hại, để Hoa-Kỳ tiếp tục rút quân ra khỏi Việt-Nam. Cộng-Sản Bắc-Việt và Việt-Cộng, xua quân từ cục "R", bản doanh của Mặt-Trận Giải-Phóng Miền-Nam, là nơi điểm nhọn của cái "Mỏ-Vẹt" bên ranh giới đất Cao-Miên và Việt-Nam (Vùng III). Chúng dồn hết lực lượng tấn công biên người có chiến xa T54 yểm trợ, bao vây Tổng Lê Chân, là một đồn nhỏ nơi biên giới, rất khó chiếm. Trước cái ngày có cái hoà bình tạm thời, đã có nhiều lần Cộng-Sản tấn công, nhưng không phá nổi cái đồn nhỏ, chỉ có một tiểu đoàn 92 Biệt-Động-Quân, dưới sự chỉ huy của trung tá Lê Văn Ngôn, 25 tuổi đời, trấn giữ biên cương. Ngày 10 tháng 5 năm 1972, Cộng-Sản tung ra một trung đoàn, bất ngờ tấn công vây hãm, đạn trọng pháo rót vào như mưa bão mỗi ngày đêm, lương thực trong đồn tồn trữ sau 3 tháng hết sạch, chúng ý đồ cắt đứt nguồn tiếp tế lương thực, thuốc men. Binh sĩ trong đồn chỉ bắn trả cần thiết để tự vệ, chờ cứu viện di tản gia đình binh sĩ và dân chúng. Tướng Tư-Lệnh Vùng 3, tìm biện pháp giải cứu dân và tiếp tế lương thực. Phương pháp hữu hiệu và nhanh nhất là phải dùng đến Không-Lực. Để cứu lấy đồng bào ruột thịt, phải nhờ đến các anh hùng "hào hoa phong nhã". Do ảnh hưởng nhiều về xăng máy bay cung cấp không đủ cho Sư-Đoàn 3 Không-Quân, vùng trách nhiệm trực tiếp. Tư-Lệnh Vùng phải nhờ sự giúp đỡ của các Sư-Đoàn Không-Quân khắp vùng, Đà-Nẵng Vùng 1 trở vào tập trung giải cứu "Tổng-Lê-Chân". Các phi đoàn khu trực tác chiến

thay phiên oanh tạc triệt hạ các ỏ đại pháo, và các ụ đặt súng phòng không của bộ đội Bắc-Việt đang vây quanh Tổng-Lê-Chân. Nhờ vào những trận oanh kích của khu trục cơ, các họng trọng pháo giảm cường độ, phi cơ vận tải các loại (C130), (C-7), lấy thực phẩm, vũ khí, đạn dược, trang cụ cấp cứu, từ Quân-Đoàn 3 (Biên-Hoà) bay đi thả dù tiếp tế. Nhiều chiến sĩ bị thương nặng, cần phải về hậu cứ gấp chữa trị, và gia đình gặp nhiều nguy hiểm có người chết vì đạn pháo của Cộng-Sản, trung tá Lê Văn Ngôn yêu cầu Sư-Đoàn 3 Không-Quân/Quân-Đoàn III, Biên-Hoà cho phi cơ trực thăng đến di tản các đối tượng này. Không-Đoàn 43 Chiến-Thuật thuộc Sư-Đoàn 3 Không-Quân (Biên-Hoà), được giao trách nhiệm "cứu nạn". Phi hành đoàn nhóm trực thăng UH-1 của Biệt-Đội Tái-Thương và phi đoàn trực thăng CH-47 "Chinook" đã hết sức can đảm liều mình đáp xuống đồn Tổng-Lê-Chân đang bị Việt-Cộng bao vây, cứu các thương binh và gia đình binh sĩ.

Bất cứ ngày hay đêm Việt-Cộng thấy phi cơ đáp xuống đồn là chúng pháo kích, bắn xối xả vào đồn. Việc cấp cứu tải thương ngày càng nguy hiểm cho đến những tháng cuối của năm 1972, bộ binh Hoa-Kỳ người cuối cùng rời khỏi Việt-Nam, Hoa-Kỳ cắt giảm viện trợ cho chiến trường chống giặc Cộng-Sản. Miền Nam tiết kiệm xăng phi cơ bằng cách dùng đến khi cần, tiết kiệm đạn mỗi ngày, sử dụng đạn theo định mức, trong khi đó thì Trung-Quốc hứa giúp Cộng-Sản "hết mình" để đánh thắng Việt-Nam Cộng-Hoà. Do đó, Tổng-Lê-Chân vẫn bị Cộng-Sản bao vây, ngày đêm hứng mưa đạn pháo hoả tiễn 122 ly của Việt-Cộng tiếp tục rót vào. Hội nghị hoà bình Việt-Nam tại Ba-Lê bế tắc, do những điều khoản có sự bất lợi cho an ninh Nam Việt-Nam là Mỹ đơn phương rút quân trước, đồng ý để quân binh Cộng-Sản Bắc-Việt ở lại trong Nam. Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu từ chối

ký bản dự thảo. Tổng thống Hoa-Kỳ Richard Nixon phải nhiều lần răn đe, hứa hẹn với tổng thống Nguyễn Văn Thiệu là sẽ trừng trị Cộng-Sản nếu vi phạm hiệp định phá hoại nền hoà bình tại miền Nam Việt-Nam, bằng cách cho phi cơ oanh tạc Bắc-Việt. Hoa-Kỳ sẽ viện trợ cho Việt-Nam phát triển kinh tế cho đến năm 1978, Việt-Nam sẽ tự đứng vững, không cần đến sự viện trợ của Hoa-Kỳ.

Sau khi nhiều lần thuyết phục và hứa hẹn giúp Việt-Nam về kinh tế và quân sự bằng không lực từ đê thất hạm đội đang đóng ở Biển Đông, tổng thống Nguyễn Văn Thiệu, miễn cưỡng chấp thuận phê chuẩn, như một sự đầu hàng. Hiệp-Định Hoà-Bình Việt-Nam được ký. Lê Đức Thọ vui phát khóc, vì đem lợi thế về phía Bắc-Việt (quân sĩ bộ đội Cộng-Sản được ở lại trong miền Nam), Kissinger mừng vui mở rượu champagne ăn mừng, đem 591 tù binh ở trại tù Hoả-Lò, Hà-Nội về gia đình, đúng theo lời hứa hẹn với cử tri Hoa-Kỳ. Việt-Nam thì tiếp tục giải cứu cái đôn nhỏ mà cay "Tống-Lê-Chân"; trong khi đó các phái đoàn đại diện các quốc gia trong Hội-Đồng Kiểm-Soát Đình-Chiến làm ngơ trước sự vi phạm này của Cộng-Sản Bắc-Việt và Việt-Cộng, chúng tuyên bố là không bảo đảm an toàn cho phi cơ của phái đoàn kiểm soát đình chiến, Hoa-Kỳ cũng "làm thính", phui tay coi như chuyện đã xong.

Từ ngày 07 tháng 10 năm 1970, ngưng bắn tại chỗ, đến ngày 27 tháng 01 năm 1973, Hiệp-Định Hoà-Bình đã được bốn bên liên hệ, ký trên bàn hội nghị Paris, mà Tống-Lê-Chân vẫn còn bị Cộng-Sản vây hãm, pháo kích không ngừng nghỉ, ngoài ra còn tổ chức nhiều lần tấn công biển người, bắt chọt xung phong từng đợt tiến vô gần hàng rào vành đai, chúng không chỏ núp, bị bắn hạ hàng lớp người ngã như rạ. Thây ma Cộng Sản hết lớp này đến

lớp khác thay phiên phơi trên bãi ngoài vòng rào chiến trường Tống-Lê-Chân. Suốt một năm đình chiến, vẫn không có một lần điều tra vi phạm hiệp ước hoà bình của Uỷ-Ban Kiểm-Soát Đình-Chiến, họ cố ý làm ngơ, Tống-Lê-Chân vẫn không được điều tra vi phạm, súng phòng không của Việt-Cộng dày đặc trên bầu trời Tống-Lê-Chân, phi công của Không-Lực Việt-Nam Cộng-Hoà, xuất phát từ Sư-Đoàn 3 Không-Quân, hàng ngàn phi vụ, len lỏi lưới làn đạn Cộng-Sản, xuyên qua mạng lưới "tử thần" để tản thương, tiếp tế lương thực, thuốc men, đạn dược.

Việt-Cộng tái điều nghiên, bổ xung lực lượng tấn công ác liệt, quân số trong đồn giảm dần, sức chiến đấu có hạn. Đêm 11 tháng 4 năm 1974, trung tá Lê Văn Ngôn, có ý nghĩ táo bạo là phá vòng vây, tìm đường thoát ra ngoài, sau khi tiêu huỷ hồ sơ, tài liệu cơ mật, yêu cầu phi cơ ngưng thả trái sang. Ông chỉ huy đoàn quân, lần theo đêm tối len lỏi vượt ra hàng rào đi 15 km về hướng Bắc để đến An-Lộc. Trên đường đi bị mất thêm 4 chiến sĩ mũ nâu, do đánh chặn truy kích của binh Cộng-Sản.

Đến 09:00 sáng 12 tháng 4 năm 1974, Bộ Tư-Lệnh Quân-Đoàn 3, mới bắt liên lạc lại được với tiểu đoàn 92 Biệt-Động-Quân. Tính ra Tống-Lê-Chân bị vây 510 ngày (17 tháng) bởi các Sư-Đoàn Cộng-Sản: SĐ5, SĐ7, SĐ9 và Sư-Đoàn Pháo Phòng-Không 377 Tân-Lập.

Sau đó, ngày 13 tháng 4 năm 1974, Không-Lực Việt-Nam Cộng-Hoà xuất phát hàng chục phi vụ, dội bom, đánh vào binh Cộng-Sản. Trận chiến vây hãm Tống-Lê-Chân của Cộng-Sản cho thấy nhóm tướng chỉ huy Cộng-Sản bất tài và giết lính quá nhiều. Họ muốn biến Tống-Lê-Chân như Điện-Biên-Phủ để khoe danh lần nữa, nhưng thất bại quá chua cay. Tống-Lê-Chân, một kỷ lục

thành bị vây lâu ngày nhưt trong thế giới chiến tranh từ thời cổ đại đến hiện tại.

(Tiếp theo kỳ tới số 37)